

Γιατί ο κόσμος δεν ευτυχεί; (Κωνσταντίνος Γανωτής)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 19 Σεπτεμβρίου, 2018

Το μόνο πράγμα που μπορεί να παρατηρήσει κανείς, αμέσως μόλις κοιτάξει τα πρόσωπα των ανθρώπων στις μέρες μας, είναι μία **κατάθλιψη**. Μόνο λίγα παιδάκια, όχι όλα κι όχι σ' όλες τις ώρες, δείχνουν ξένοιαστα και χαρούμενα. Η κατάθλιψη βέβαια αυτή δεν διαπιστώνεται μόνο άμεσα, αλλά συχνά και έμμεσα. Πρόσωπα οργισμένα, ανήσυχα και βιαστικά, πρόσωπα καχύποπτα ή παγερά αδιάφορα, πρόσωπα σε παραλήρημα θριάμβου για γελοίες επιτυχίες, πρόσωπα λαίμαργα για κάθε είδους ηδονές και προπαντός πρόσωπα που διψούν για παρανομία, για διαστροφή, για κάτι το αλλόκοτο ή με τη νευρασθένεια των συνεχών αλλαγών, πρόσωπα τέλος με την έκφραση της ειρωνείας στα χείλη, του χλευασμού και της αηδίας.

Και θα 'λεγε κανείς ότι με τόση ελευθεριότητα, με τόση άνεση ν' απολαμβάνουν οι άνθρωποι ό,τι επιθυμούν χωρίς εμπόδια και αναστολές, θα περίμεναν μια ικανοποίηση, μια ανάπαυση, ένα πρόσωπο ευχαριστημένο τέλος πάντων. Αντίθετα όμως, από τον καιρό που προχώρησε αυτή η ελευθεριότητα, άρχισε να πλασάρεται το μπλαζέ ύφος, να γίνονται τα τραγούδια ουρλιαχτά και βογκητά, να ζωγραφίζουν οι ζωγράφοι ψοφίμια και αφηρημένες καρικατούρες, ν' ασκημίζουν οι άντρες, προπαντός, τα μούτρα τους και τα μαλλιά τους και να θεωρούν απαραίτητα τα ναρκωτικά, τα παρά φύσιν και το έγκλημα.

Και πρώτ' απ' όλα, χάθηκε η αυθεντική γεύση των αισθήσεων. Απελπισμένοι όλοι, και πιο πολύ οι νέοι, καταφεύγουν στις απίθανες και τελικά πολύ δυνατές γεύσεις. Καθετί απλό και φυσικό και μέτριο στην ποσότητα θεωρείται σιχαμένο και ταπεινωτικό.

Δεν χρειάζεται να συνεχίσουμε τις διαπιστώσεις, που είναι πλέον πασίγνωστες, για να βγάλουμε το τελικό συμπέρασμα ότι ο σημερινός άνθρωπος, ο γίγαντας της επιστήμης, της τεχνολογίας και γενικά του πολιτισμού, είναι δυστυχής και μάλιστα με βαριά δυστυχία, συνδυασμένη με ψυχοπάθεια. Τόνοι παραισθησιογόνων προσπαθούν να μετριάσουν τα φαινόμενα χωρίς αποτέλεσμα.

Αν σταθεί ένας σημερινός άνθρωπος και σκεφτεί τι θέλει αυτός και όλος ο κόσμος,

ποιος είναι ο κοινός τελικός στόχος του πολιτισμένου κόσμου, το πιθανότερο είναι να παραδεχτεί ότι **δεν βλέπει τελικό στόχο** ούτε κοινό του κόσμου ούτε δικό του, απλούστατα γιατί δεν αντέχει να σκέφτεται κανένα τέλος. Κλείνει μόνο τα μάτια του νου κι αρνείται επίμονα να σκεφτεί οποιοδήποτε τέλος. Του αρκούν οι μικρές και μεγάλες καθημερινές ηδονές, όσο κι αν είναι αποχρωματισμένες.

Εμείς όμως βλέπουμε μια εξελικτική πορεία του πολιτισμού και ένα παγκόσμιο πρόσωπο, που δημιουργείται και προχωράει από χρόνο σε χρόνο στην ολοκλήρωσή του. Είναι το πρόσωπο της αλαζονείας, που επιδιώκει την κατάκτηση και την κατάχρηση της δημιουργίας από το κάθε άτομο και ύστερα για λόγους αποτελεσματικότητας απ' όλη την ανθρωπότητα. Βλέπουμε με μεγάλη σαφήνεια την καταστροφή του περιβάλλοντος, την εξόντωση των ειδών, την εξάντληση των ορυκτών, την ασφυξία των ανθρώπων των πόλεων, τη μόλυνση των θαλασσών και τελικά τον αφανισμό των καθυστερημένων λαών.

Όλα αυτά τα είχε προβλέψει ο **Ντοστογιέφσκι** και τα περιέγραψε με τη χαρακτηριστική του γλαφυρότητα... *«οι καινούργιοι άνθρωποι έχουν σκοπό να τα γκρεμίσουν όλα και ν' αρχίσουν από την ανθρωποφαγία. Οι ανόητοι δεν με ρωτούν εμένα (δηλαδή τον διάβολο). Κατά τη γνώμη μου δεν χρειάζεται τίποτα να γκρεμίσουν, μα πρέπει μονάχα να γκρεμιστεί η ιδέα του Θεού μέσα στην ανθρωπότητα. Απ' αυτό πρέπει ν' αρχίσει κανείς... Όταν η ανθρωπότητα ολόκληρη θ' απαρνηθεί το Θεό (...), τότε από μόνη της χωρίς ανθρωποφαγία θα καταρρεύσει όλη η προηγούμενη κοσμοθεώρηση, και, το σπουδαιότερο, όλη η παλαιά ηθική και θα πραγματοποιηθεί το καινούργιο. Οι άνθρωποι θα ενωθούν για να τα πάρουν όλα από τη ζωή, όλα όσα μπορεί να δώσει, μα οπωσδήποτε για την ευτυχία και τη χαρά σ' αυτόν εδώ τον κόσμο. Ο άνθρωπος θ' ανυψωθεί με το πνεύμα της θεϊκής τιτανικής περηφάνιας και θα εμφανισθεί ο άνθρωπος-θεός...»*.

Αυτά τότε ήταν προφητικά, τώρα όμως τα βλέπουμε να πραγματοποιούνται κατά γράμμα. Πράγματι προχωρεί αποφασιστικά και βιαστικά ο άνθρωπος στη σατανική του θέωση, γίνεται ένας θνητός βέβαια θεός και θυσιάζει γι' αυτό τους πάντες και τα πάντα. Πάντως η φυσική, θα 'λεγε κανείς, αυτή εξέλιξη έχει μια μεθοδικότητα και τέτοια οργάνωση που δεν μπορεί να μην υπάρχει ο «ιθύνων νους» μέσα σε όλα αυτά. Έτσι έρχεται να συμπέσει η απλή παρατήρηση με τα λόγια της Αγίας Γραφής για τα έσχατα.

Το Ευαγγέλιο όμως τελειώνει μ' αυτή την αισιόδοξη βεβαίωση: *«Ο υπομείνας εις τέλος σωθήσεται»*. Ας δούμε λοιπόν ποιος είναι ο **υπομείνας εις τέλος**, μήπως θελήσουμε να είμαστε κι εμείς απ' αυτούς που θ' αντέξουν ως το τέλος.

Το πρώτο που πρέπει να κάνουμε, νομίζω, είναι **να παραδεχτούμε το φόβο του θανάτου**. Να πάψουμε ν' αντιμετωπίζουμε το θάνατο ως «φυσικό γεγονός» με

υποκριτική ψυχραιμία, κρύβοντας βαθιά στην ψυχή μας τον πανικό της μοναξιάς, της αιώνιας μοναξιάς. **Το πιο αφύσικο γεγονός στη ζωή αυτή είναι ο θάνατος**. Ο Χριστός δάκρυσε και «ενεβριμήσατο» (δηλαδή αναστέναξε βαθιά) μπροστά στον τάφο του Λαζάρου για τις τέσσερις μέρες που έμεινε μέσα σ' αυτόν. Βλέπουμε τους πρωτόγονους λαούς, που ήταν πιο κοντά στην αρχή της δημιουργίας, πόσο συγκλονιστικά αντιμετώπιζαν το θάνατο κι έχτιζαν τα τεράστια μνημεία, για να διαμαρτυρηθούν στον θάνατο.

Από την ώρα που θα δούμε σωστά τον θάνατο, δηλαδή ως μία αδυσώπητη και απaráδεκτη και αφύσικη πραγματικότητα, θ' αρχίσουμε όλοι σιγανά και ταπεινά να πορευόμαστε στη ζωή μας αναζητώντας την αιτία αυτής της μοίρας και τότε θα σκοντάψουμε στην ανοιχτή αγκαλιά του Θεού των ταπεινών και θλιμμένων παιδιών του. Το μοντέρνο πνεύμα δεν θέλει τον άνθρωπο λυπημένο, θυμωμένο, νευριασμένο, γιατί έτσι κρατάει όλον τον εγωισμό του και την αλαζονεία του. **Αν στη θέση του αγριεμένου ανθρώπου έχουμε έναν πονεμένο, τότε αρχίζει η θεραπεία της ανθρώπινης δυστυχίας.**

Ο πονεμένος άνθρωπος ήδη βρίσκεται μέσα στο λουτρό της χάρης του Θεού και συμπονεί τους πονεμένους και έτσι φτάνει στην αγάπη. Κι αν ακόμη δεν του αποκαλύπτει ο Θεός αλλά τον φιλοτεχνεί ο άνθρωπος ως ειδωλολάτρης, βρίσκεται πολύ κοντά στην αληθινή του εικόνα. Κι αν δεν ευτυχεί παρ' όλ' αυτά, είναι αρκετά παρηγορημένος, όπως ήταν ο Οιδίποδας όταν πέθαινε τυφλωμένος και όχι όταν μεσουρανούσε ως τύραννος.

Ωστε **ο κόσμος δεν ευτυχεί όχι γιατί η ζωή αυτή είναι τόπος, χρόνος και τρόπος θλίψης, αλλά γιατί δεν το παραδέχεται και αν το παραδεχτεί, είναι αγριεμένος γι' αυτό**. Προσπαθεί να υποκριθεί τον ευτυχισμένο, κι όταν δεν το καταφέρνει επαναστατεί. Η τίμια, λογική και ταπεινή παραδοχή της πραγματικότητας θα μας φέρει μπροστά στο Σταυρό του Κυρίου και θα κλάψουμε για την έλλειψη παρηγοριάς, για τη στέρηση της ελπίδας. Τότε θα γίνουμε σαν τα παιδιά, που με τίποτα δεν παρηγοριούνται, ώσπου να βρουν την αγκαλιά του γονιού και ν' αναπαυτούν εκεί.

Τώρα επινοούμε αδιάκοπα τόσα μπιχλιμπίδια και λογίων-λογίων παιχνίδια του πολιτισμού, για να διασκεδάσουμε τη θλίψη μας και το μόνο που καταφέρνουμε είναι να την κάνουμε κατάθλιψη.

Κι όμως σε κάθε ναό, σε κάθε προσκυνητάρι, εικονοστάσι ακόμα και σε κάθε φαντασία στέκει παρήγορη και στοργική η εικόνα της Παναγίας Θεοτόκου. **Αν προσπέσει ο κόσμος σ' αυτή, θα ευτυχίσει**. Αμήν.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)